

عنوان مقاله:

ساختار زمان در رمان چشم هایش از منظر معنی شناسی شناختی

محل انتشار:

مجله نقد و نظریه ادبی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

فرهاد دعوت خواه - دانشجوی کارشناسی ارشد زبانشناسی دانشگاه گیلان

محمد امین صراحی - استادیار زبان و ادبیات انگلیسی دانشگاه گیلان

بهزاد برکت - دانشیار زبان و ادبیات انگلیسی دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

چگونه زمان گریزان، ناملموس و پنهان را در روایت داستانی تجربه میکنیم؟ در این مقاله، از منظر معنی شناسی شناختی، شیوه مفهوم سازی زمان در قلمروی زبان شناسایی می گردد و پس از بازتعریف روایت از نگاه متمایز شناختی و آگاهی از نقش زمان در روایت داستانی، سازوکار عنصر زمان در رمان چشم هایش از بزرگ علوی مورد مطالعه قرار می گیرد. در بین جنبه های گوناگون زمان در روایت، در این اثر، ساختار زمان براساس رویدادهای داستان و نحوه پیوند خوردن این رویدادها در زنجیره زمان مورد توجه است. با اتکا به نظریه فضاهای ذهنی و گونه متاخر آن یعنی آمیختگی مفهومی به بررسی این دو مساله در رمان یادشده می پردازیم. نتیجه به دست آمده از اعمال این دو نظریه معناشناختی بر روایت داستانی این است که فضاهای روایی در یک مسیر زمانی براساس سه عنصر زاویه دید، کانون و رویداد ساختارمی یابند و هر یک از این فضاها بر پایه اجزای درونی خود و با توجه به الگویی مفهومی به یکدیگر پیوند می خورند و زنجیره رویدادهای داستان را شکل می دهند. بدین سان، این مقاله درصدد تبیین نحوه ساخت و پیدایش معنا، در سطح گفتمان است.

کلمات کلیدی:

زمان، نظریه معاصر استعاره، نظریه فضاهای ذهنی، نظریه آمیختگی مفهومی، بزرگ علوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1614939>

